

Šťastný Art

Co by ti tvůj pejsek řekl,
kdyby uměl mluvit

Denisa Prošková
Jana Trnková

Šťastný Art

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Denisa Prošková
Šťastný Art – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Šťastný Art

Co by ti tvůj pejsek řekl,
kdyby uměl mluvit

Napsala a ilustrovala

Denisa Prošková

ve spolupráci s cennými radami Jany Trnkové

*Dětem i dospělým, kteří mají rádi přírodu.
A také památce irského vodního španěla
Edgara Degase, zvaného mými syny Eža,
nejoriginálnějšího psa v historii naší rodiny.*

Slovo na úvod

Moje maminka Jana mi ukázala spoustu věcí. Například mi ve třech letech strčila do ruky tužku. Od té doby jsem už nikdy nepřestala kreslit.

Také mne naučila milovat a respektovat psy. Chová je přes třicet let a já ji velmi vážně podezírám, že rozumí jejich řeči víc, než okolní svět tuší.

Díky ní vím, že pejskovi je dobře tam, kde lidi respektují jeho duši a instinkty.

Nepolidšťují ho, ani neberou jako zvíře, jehož charakter je třeba zlomit.

Pes je pozoruhodný kamarád, a pokud mu věnujete dostatek péče, času i pozornosti, dbáte na jeho potřeby, královsky se vám odmění. Láskou a věrností.

Už dlouho jsme si s mojí maminkou říkaly, že by se nám líbilo přiblížit psí svět dětem, které potřebují vlastně totéž co štěňata. Pozornost, pochopení i citlivé, ale důsledné vedení. Jen tak z dítěte i štěněte vyrostе v dospělosti spokojený šťastný tvor.

Držíte v ruce knížku, kterou jsme tvořily s radostí, a doufáme, že se vám bude líbit.

Denisa Prošková
Jana Trnková

Ještě než se pustím do vyprávění...

Papírový a nepapírový pes

Říkejte mi Art. Ani Artur, ani Artuš. Prostě Art. Také mě můžete oslotovat pane nebo Jeho Veličenstvo. Třeba: „Jeho Veličenstvo Arte, nežerte ten buřt. Víte, že psi uzeniny nesmí. Bude vám špatně. Fuj! Mazejte od něj!“ Mé celé jméno totiž zní Artebello z Kamilkového zámku a jsem papírový pes. V naší psí říši jsem něco jako kníže ve vaší člověčí. Dá rozum, že nejsem vystřižený ze čtvrtky nebo listu vytrženého ze sešitu. Papírový se říká, když rodiče štěňete, děda s babičkou i praděda s prababičkou patří jen k jednomu druhu psů. Lidi si to zapíší na papír, děsně se z něj radují a tím papírem se i chlubí. Proč, to musím teprve zjistit.

Psů je spousta plemen. Ale vás lidí jakbysmet ocasem.

Jednomu člověku rostou blondaté vlasy a jinému zrzavé. Někdo má bílou pleť a další černou. Jste pořád všichni lidé, každý však vypadáte jinak. Já také vypadám jinak než třeba jezevčík. Proto nejsem jezevčík, ale švýcarský bernský honič. Švýcarští honiči se totiž ještě rozdělují podle barev skvrn na kožichu na čtyři různé typy. Nám s černými skvrnami na bílé srsti se právě říká bernští. A já si myslím, že jsme i nejhezčí!

Málem bych zapomněl. Stejně jako si papírového psa nikdo nevystríhl, Kamilkový zámek také není žádný opravdový zámek, ale malý cihlový dům porostlý psím vínem a s velikou zahradou. Patří slečně Kláře, která si v domě zařídila psí chovnou stanici.

Chovat psy neznamená, že by Klára chodila po svém domě sem a tam, chovala mě a moje sourozence v náručí a zpívala nám uko-lébavky.

Chovná stanice je místo, kde se člověk stará o psí mámu, která se zase stará o svá štěňata. Když štěňata povyrostou, koupí si je cizí lidi a vezmou je k sobě domů.

Vrrrr, nejsem doga

S psími plemeny je pořád něco. Třeba mě si lidi kvůli černým fle-kům na bílém kožichu pletou s dalmatinem. Pche, dalmatin. Stejně je slavný jen proto, že o něm dávali v kině kreslený film *101 dalmatinů*. Ještě víc se ale směju, když na mě někdo pokřikuje: „Hele, doga.“ Asi by si měl pořídít silnější brýle. Doga mi je podobná asi jako žába pomeranči. No dobře, to jsem trochu přehnal, je mi podobnější. Hlavně černobílou barvou, ale koukněte. Vždyť má úpl-ně jinou hlavu než já.

Tak a teď už můžu začít doopravdy

ČÁST I.

Kamilkový
zámek

Potmě

Štěňata bernských honičů vypadají čerstvě po narození jako malinké plyšové hračky.

Nejinak tomu bylo se mnou a mými třemi bratry a jednou sestrou. Ale jenom mě si Klára vyfotila zvlášť. Byl jsem totiž tak prťavý, že jsem se jí vešel do dlaně a ještě kolem mě zbylo místo. Aby na snímku vyniklo, jaký jsem drobeček, opatrně mě položila na stůl vedle hrnku s čajem. Dneska, když bych ten hrnek ze stolu čumákem v pohodě shodil, by jí nikdo nevěřil. Ještě že si Klára všechno, co se týče nás psů, fotí. Ze svých prvních hodin na světě si nepamatuju ani chlup. Neviděl jsem si ani na špičku čumáku. Byl jsem slepý jako všechna štěňata po narození a kolem mě se rozprostírala tma tmoucí. Oči jsem otevřel až za čtrnáct dnů.

Prvních deset dní

Všechno, co se pak dělo, znám jen z vyprávění. Prvních deset dní jsem totiž nejenže nic neviděl, ale ani neslyšel. Můj čenich taky nic necítil a nožičky mi rovněž nesloužily. Nedovedl jsem se postavit, natož chodit. Desetidenní štěně prostě jen leží a tlučé mu srdíčko.

Jediné, co jsem hned uměl sám od sebe, bylo sát a najít si na mámině břiše knoflík, ze kterého teklo mléko.